

Arrest

nr. 298 818 van 15 december 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DURNEZ
Waversebaan 134 A
3050 OUD-HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 september 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X. KRIJNTJES, die loco advocaten J. DURNEZ en E. GOFFIN verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een elfde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoeker heeft ingediend als descendent van een Belgische onderdaan. Ze luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2023 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 01.11.1983

Geboorteplaats: Temsamane

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 30.01.2023 gezinshereniging aan met zijn vader A. T. (RR (), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.*

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien. Deze afhankelijkheidsrelatie diende reeds te bestaan in het land van oorsprong of herkomst en dit tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (BY4801851) op naam van betrokkene, afgeleverd op 04.04.2018 te Antwerpen
- 'attestation de non-imposition a la TH-TSC' n°807/2022 dd. 02.08.2022 waarin de Marokkaanse belastingdienst stelt dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan de woon- en gemeentebelasting in Marokko: echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. ook heeft het betrekking op de situatie in augustus 2022, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Marokko; dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- aanslagbiljet in de personenbelasting (inkomstenjaar 2015, 2016, 2017 en 2018) op naam van betrokkene, afgeleverd door de Belgische belastingdienst: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de période 26.01.2016 - 28.07.2022: echter, deze geldstorting dateren van na de aankomst van betrokkene in België en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches AKO Cleaning BVBA voor de période juli - augustus 2022
- attesten dd. 21.09.2022 en dd. 23.09.2022 waaruit blijkt respectievelijk de referentiepersoon en betrokkene tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Antwerpen
- verklaringen lidmaatschap Solidaris dd. 22.09.2022 en 26.09.2022 op naam van zowel betrokkene als de referentiepersoon als diens echtgenote

- huurovereenkomst dd. 19.03.2021 op naam van de referentiepersoon voor het adres Schijfstraat 40/42 te 2020 Antwerpen; bijbehorend registratiebewijs

Er dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn vertrek, noch dat hij voor zijn aankomst in België enige financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon.

Uit het geheel van de gekende gegevens blijkt daarnaast dat betrokkene sedert 01.07.2020 tewerkgesteld is bij A. C. BV. Er dient opgemerkt te worden dat deze tewerkstelling, in de perioden dat betrokkene niet over een attest van immatriculatie beschikte, niet reglementair was. Het niet respecteren van de geldende reglementering in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Het gegeven dat betrokkene sedert 22.12.2011 tot op heden (met onderbrekingen naar aanleiding van afvoeringen wegens verlies verblijfsrecht) gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten taste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tijdig een synthesesamenvatting in.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter van de Vreemdelingenwet. In de synthesesamenvatting zet hij hieromtrent het volgende uiteen:

"II. SAMENVATTING MIDDELEN + ANTWOORD OP NOTA DVZ

1. Aangezien verzoeker, geboren te Temsamame (Marokko) op 1/11/1983, een aanvraag tot gezinshereniging indiende met zijn vader, dhr. A. T., van Belgische nationaliteit (*), in toepassing van art. 40ter §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel werden/worden ondersteund door de ouder die in België verblijft.

Deze aanvraag van verzoeker werd afgewezen omdat hij niet afdoende zou aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst (Marokko) of dat hij voor zijn aankomst in België reeds afhankelijk was van zijn vader.

Verzoeker meent het volgende middel te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

2. Als middel wordt door verzoeker een schending aangehaald van de artikelen 40bis §2, 3° en 40ter Vreemdelingenwet.

Art 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

'We bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

3. Het "ten laste zijn" is een feitenkwestie, dewelke op alle mogelijke manieren bewezen kan worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia C-1/05).

Dat volgens de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/3 8/EC1 alle relevante bewijzen in aanmerking moet nemen voor de beoordeling van het "ten laste" zijn

De Dienst Vreemdelingenzaken past in de praktijk eigen criteria toe om te oordelen of men ten laste is, zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen, hetgeen in strijd is met hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Zo werd de aanvraag van verzoeker afgewezen omdat hij niet zou aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst (Marokko) of dat hij voor zijn aankomst in België reeds afhankelijk was van zijn vader.

Dat in de richtlijn echter geen voorwaarden gesteld worden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond. Dat de bewuste richtlijn bovendien stelt dat dit bewijs met alle middelen geleverd mag worden.

Dat de beslissing van de DVZ al dus een schending uitmaakt van art. 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter, § 2, alinea 1,1° Vreemdelingenwet.

4. De voorwaarde van ten laste "zijn" bedoeld in artikel 40ter, § 2, alinea 1, 1°, samen met artikel 40bis, § 2, alinea 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 impliceert dat het moet gaan om een bestaande situatie.

Artikel 40ter, § 2 vereist daarentegen niet uitdrukkelijk dat stukken moeten worden overgelegd waaruit blijkt dat de aanvrager reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de hereniger.

Men moet in de maanden voor de aanvraag tot gezinshereniging afhankelijk zij van de materiële bij stand van de persoon die men komt vervoegen.

Dat verzoeker minstens sinds 2011 in België verblijft. Vanaf dat moment stond hij immers gedomicilieerd op het adres van zijn vader te 2020 Antwerpen. Sinds dat moment is verzoeker tevens ten laste van zijn vader.

5. Aangezien het "ten laste zijn" op alle mogelijke manieren bewezen kan worden.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag onder meer volgende documenten bijbracht:

- Aanslag in de personenbelasting voor de inkomstenjaren 2015, 2016, 2017 en 2018, afgeleverd door de Belgische belastingdienst.

Omdat deze gegevens betrekking hebben op de situatie in België werden deze documenten door de DVZ ten onrechte niet in overweging genomen.

Deze documenten tonen echter overduidelijk aan dat verzoeker in België geen inkomen heeft, en zijn dus wel degelijk relevant in de aanvraag tot gezinshereniging.

- Bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon (vader van verzoeker) aan verzoeker uit de période 26/01/2016 tot en met 28/07/2022.

Gezien deze geldstortingen dateren van na aankomst van verzoeker in België werden deze bewijzen ook hier onterecht als niet relevant beschouwd.

Deze geldstortingen tonen daarentegen aan dat verzoeker al ruim 7 jaar financieel afhankelijk is van zijn vader. Er bestaat met andere woorden wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en diens referentiepersoon.

- Documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches van A. C. BVBA voor de période juli - augustus 2022.

- Attesten waaruit blijkt dat verzoeker en diens referentiepersoon tot op datum van de attesten (september 2022) geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Antwerpen.

- Verklaringen lidmaatschap Solidaris dd. 22/09/2022 en 26/09/2022 op naam van verzoeker en diens referentiepersoon.

*Huurovereenkomst dd. 19/03/2021 op naam van de referentiepersoon voor het adres te 2020 Antwerpen, *.*

6. Verzoeker staat reeds sinds 2011 gedomicilieerd te Antwerpen, op het adres van zijn vader.

Er kan dan ook aangenomen worden dat hij sinds 2011 ten laste is van zijn vader.

Minstens dient aangenomen te worden dat hij sinds 2015 ten laste is van zijn vader. Voor het inkomstenjaar 2015 heeft verzoeker immers zelf geen inkomsten genoten. Dit kan afgeleid worden uit het nulsaldo op het aanslagbiljet personenbelastingen. Vanaf 2016 ontving verzoeker ook geregeld geldstortingen afkomstig van diens vader.

Dat op basis van de bijgebrachte documenten aangetoond wordt dat verzoeker reeds sinds 2015 ten laste is van zijn vader.

Het bewijs van “ten laste zijn in het verleden” is dan ook meer dan aangetoond. Dez afhankelijkheidsrelatie bestaat tot vandaag de dag nog steeds.

7. Aangezien bovenvermelde argumentatie opgenomen werd in het verzoekschrift beroep tot nietigverklaring dd. 30/08/2023.

Dat wat betreft bovenstaande argumentatie, de Dienst Vreemdelingenzaken in haar nota met opmerkingen dd. 19/09/2023, zich louter beperkt heeft tot het woordelijk overnemen van de beslissing genomen op 31/07/2023 (p. 7 - 9 nota met opmerkingen). Waarna zij stellen dat verzoeker onvoldoende zou hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoeker zou die motivering op generlei wijze weerleggen.

Dat hierbij niet wordt geantwoord op het verweer van verzoeker, waarbij verwezen wordt naar de richtlijn van de Europese Commissie aangaande de omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/3 8/EC1 en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie uitmaakt, dewelke op alle mogelijke manieren bewezen kan worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia C- 1/05). Alle relevante bewijzen moeten in aanmerking genomen worden voor de beoordeling van het “ten laste” zijn

De richtlijn koppelt geen voorwaarden aan de manier waarop het ten laste zijn moet worden aangetoond.

Ook de artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet vereisen niet uitdrukkelijk dat stukken moeten worden overgelegd waaruit blijkt dat de aanvrager reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de hereniger.

Dat de aanvraag van verzoeker werd afgewezen omdat hij niet zou aantonen dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst (Marokko) of dat hij voor zijn aankomst in België reeds afhankelijk was van zijn vader.

Door zo te oordelen schendt de DVZ art. 40bis §2, 3° Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter, § 2, alinea 1,1° Vreemdelingenwet.

Dat uit de bijgebrachte stukken wel degelijk bewezen is dat verzoeker 'voorafgaand aan zijn verzoek tot gezinshereniging' ten laste was van diens vader. Verzoeker vraagt gezinshereniging aan in 2023. De stukken bewijzen dat verzoeker minstens sinds 2016 financieel afhankelijk is van zijn vader (zie geldstortingen vanaf 2016, nulsaldo aanslagbiljet personenbelasting...)

Anders oordelen miskent de bewijskracht van de aangebrachte stukken. De DVZ geeft op die manier een uitleg aan de stukken die onverenigbaar is met de bewoordingen ervan.

De aanvraag tot gezinshereniging werd dan ook onterecht afgewezen door de DVZ.

8. Aangezien verder voldaan is aan de overige voorwaarden voor gezinshereniging met een Belgische ouder.

- Dat verzoeker de bijdrage in de administratieve kosten betaald heeft*
- Dat er sprake is van een bloedverwantschap met dhr. A. T., van Belgische nationaliteit (RRN: (...)). Verzoeker is het kind van dhr. A T.*
- De vader van verzoeker beschikt over stabiele en toereikbare bestaansmiddelen.*
- De vader van verzoeker beschikt over voldoende huisvesting. Verzoeker woont immers sinds 2011 in bij zijn vader. Verzoeker brengt een huurovereenkomst bij aangegaan op 19/03/2021, en lopende tot 31/03/2030.*
- De vader van verzoeker beschikt over een ziekteverzekering.*
- Verzoeker vormt een 'gezinscel' met zijn vader.*

9. Aangezien verzoeker daarnaast in zijn verzoekschrift aanhaalde dat de DVZ de termijnen om een beslissing te nemen, niet gerespecteerd had.

De DVZ moet binnen een termijn van 6 maanden na de datum van aanvraag tot gezinshereniging een beslissing nemen. Een niet-tijdige beslissing staat gelijk aan een erkenning van je verblijfsrecht.

In casu heeft verzoeker een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 30/01/2023. De DVZ had aldus tot 30/07/2023 om een beslissing te nemen. De beslissing van de DVZ dateert echter van 31/07/2023, en is dan ook laatijdig.

Om die reden dient het verblijfsrecht van verzoeker dan ook erkend te worden."

3.2. Verzoeker, 40 jaar oud, beoogt de gezinshereniging met zijn Belgische vader.

Artikel 40ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt in dit verband als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;[...]"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 40ter, §2, van diezelfde wet wordt verwezen, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde

partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

De verwerende partij heeft verzoekers aanvraag afgewezen omdat uit het geheel van voorgebrachte gegevens niet blijkt dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst of origine vóór zijn vertrek, noch dat hij voor zijn aankomst in België enige financiële en/of materiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Het gegeven dat verzoeker sedert 22 december 2011 gedomicilieerd was bij zijn vader doet hieraan geen afbreuk, aldus de verwerende partij.

Verzoeker stelt daar in essentie tegenover dat de gehanteerde wettelijke bepalingen niet uitdrukkelijk vereisen dat moet worden aangetoond dat de aanvrager reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hen voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het ‘begeleiden van’ of het ‘zich bijvoegen bij’ deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België. Verzoekers argumentatie aangaande de vrije bewijsvoering op het vlak van het “ten laste” zijn doet daaraan geen afbreuk, en zijn standpunt dat het volstaat dat hij aantoont dat hij “in het verleden” “voorafgaand aan zijn verzoek tot gezinsherenging” ten laste was van zijn vader, kan om de voormelde redenen niet worden gevolgd, nu hij daarmee verwijst naar zijn verblijf in België bij zijn vader, en niet naar de daaraan voorafgaande periode in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, en mede gelet op het feit dat verzoeker niet betwist dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn vader, is geen schending aangetoond van 40ter, § 2, 1° juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tot slot ook aan dat de bestreden beslissing moest worden genomen binnen een termijn van zes maanden, dat ze een dag te laat werd genomen en dat zijn verblijfsrecht om die reden moet worden erkend.

De Raad wijst er in eerste instantie op dat deze argumentatie niet voldoet aan de definitie van een “middel” in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Immers, het komt aan verzoeker toe om duidelijk aan te geven welke bepaling(en) hij geschonden acht, en hij blijft op dit vlak in gebreke. Immers, in de door hem geschonden geachte artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kan zijn standpunt niet worden gelezen.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS